

De week - Donderdag

Soms ruist het in een oor, maar je beseft dit pas vlak voordat het ophoudt en een pieptoon intreedt, die vervolgens langzaam afneemt. Daar moest Lynn aan denken, toen ze de verbinding verbrak.

Het was donderdag en ze zou bij haar moeder op bezoek gaan. Ze gaf mantelzorg, zoals het officieel werd genoemd, maar Lynn beschouwde het gewoon als een verloren dag. De donderdag leek haar daar het meest geschikt voor, omdat ze zich op woensdag wel amuseerde.

Meteen na het ontwaken had ze last van een onprettig gevoel, alsof ze ziek zou worden. Het ruiste in haar hoofd, maar het telefoontje van de verzorgster maakte daar een einde aan.

Het geruis nam af en terwijl ze afwezig naar buiten staarde, zag ze voor haar geestesoog de horizontale lijn van een hartmonitor en hoorde ze de bijbehorende langgerekte pieptoon.

Maar het was slechts een fantasie. Ze hoefde vandaag niet naar haar moeder, want die was boos. Lynn was niet welkom, omdat ze gisteren niet wilde komen. Nu hoefde het niet meer.

Ze glimlachte.

- Wat jammer nou, had ze tegen de verzorgster gezegd.

- Ik kan er ook niets aan doen, zei de jonge vrouw. Ze is vandaag behoorlijk dwars.

Ach ja, dacht Lynn. Ik overleef het wel.

Ze keek naar links. Een busje met werklui parkeerde op de stoep, vlakbij de ingang van haar flat.

Moeten die wel hier zijn? vroeg Lynn zich af. Ze had geen bericht ontvangen over eventuele werkzaamheden.

De mannen die uitstapten leken haar geen monteurs voor het fijnere werk. Mogelijk gingen ze ergens iets bouwen of slopen. Zo te zien waren het bouwvakkers.

Als ze maar niet met een pneumatische boor aan de slag gingen. Ze zou de hele dag thuis blijven. Ja, wat moest ze anders? Ze was woensdag al op pad geweest en morgen had ze ook wat.

Lynn draaide zich om en keek naar de open keuken. Daar viel wel wat te doen. De muur om de nieuwe kastjes heen, die kleiner waren dan haar oude, kon een laagje kalk goed gebruiken. Maar ze had geen kalk in huis.

Op donderdag boodschappen doen, dat vond ze niet zo'n probleem. De winkel waar ze moest zijn, lag op de route die ze ook altijd nam als ze naar haar moeder ging. Maar schilderen, vandaag?

Ze zette haar computer aan. In de mail-box zaten nog berichten waar ze op moest reageren. Berichten uit een groep waar ze per ongeluk in terecht was gekomen. Stuk voor stuk vervelende lui.

Eigenlijk, dacht ze, is dit wat ik elke donderdag doe. Ik hoor het gezeur aan en reageer plichtmatig.

Vervelend, hoor, zou ze schrijven. Ik hoop dat het nu beter met u gaat.

Ze wachtte tot haar computer was opgestart en opende het digitale kladblok. Als ze het slim aanpakte, schreef ze eerst reacties in algemene bewoordingen, zodat ze die in meerdere e-mails kon plakken.

Vervelend, begon ze te typen. Ik zou willen dat u zich beter voelde, maar helaas heb ik dat niet in de hand. Ik kan u slechts het beste toewensen.

Kan dat wel? Ze besloot het te testen.

Ik voel me rot, verzon ze. Ja, dan klopt het wel.

Mijn man is onlangs overleden. Hm... vervelend?

Nee, dat klinkt onverschillig. Ze zou het er met Renee over hebben, die was software developer.

Misschien kon zij een database aanmaken met delen van zinnen erin die door kwalificaties als ernstig, valt wel mee, of schokkend de geschikte zinsdelen bij elkaar zou zoeken.

Maar Renee had niet zoveel tijd. Ze zou het wel doen, maar voordat ze klaar was...

Lynn besloot de zin anders te formuleren.

Dat spijt me. Ik zou willen dat u zich beter voelde, maar helaas heb ik dat niet in de hand. Ik kan u slechts het beste toewensen.

Zo, dat klopt altijd.

Mijn hond is dood... Prima.

Ik heb een been gebroken... Uitstekend.

Nee, dat klopt niet. Het baasje moet zich niet beter voelen, maar de hond. Die is echter dood. Al voel

je je dan wel rot, denk ik, als baasje.

Het valt niet mee, besepte Lynn, om je lastige medemens een hart onder de riem te steken.

Zou ze echt een autist zijn? Dat schreef laatst iemand, maar er stond wel een lachend gezichtje achter.

Nee, ze was geen autist. Ze kwam gewoon van een andere planeet.

Balorig typte ze: Maak u niet druk, aardling. Het wezen dat u viervoeter noemt, heeft zich slechts verplaatst in de tijd.

Ze had er dus helemaal geen zin in. Lynn sloot het kladblok af en schakelde de computer uit.

Beneden in de hal opende ze haar brievenbus. Die maakte ze op donderdag meestal leeg nadat ze bij haar moeder was geweest, maar vandaag was er geen reden om te wachten.

In het portiek, vlak voor de toegangsdeur van het flatgebouw, zag ze een rood met wit lint. Een man van haar leeftijd stond tot aan zijn knieën in een greppel. Hij schepte zand op de tegels. Lynn opende de haldeur.

- Goedemorgen, zei ze.

- Morgen, zei de man.

- Dat lint, moet dat daar blijven hangen? Zo kan niemand naar binnen.

Hij keek niet naar het lint.

- Ja, dat moet, zei hij.

- Waarom hangt dat lint daar?

- Anders vallen de mensen in de kuil.

- Maar u staat toch in die kuil? Ze zien u vast wel, u bent groot genoeg.

- Nu wel. Maar als ik weg ben niet.

- Hang dan dat lint op als u klaar bent. Mijn zoon komt dadelijk thuis en die wil zijn fiets mee naar boven nemen.

De man stopte met graven, ging met een arm onder zijn neus door en vroeg:

- Hebben jullie geen fietsenstalling?

- Ja, zei Lynn, die hebben we. En nee, het gaat u niets aan waarom hij zijn fiets mee naar boven wil nemen.

- Jij bent zeker niet van hier?

Lynn zuchtte.

- Ik ben wel een Brabantse, maar ik heb gewoon een rottag.

- O, in dat geval...

Hij schudde nee en ging verder met graven.

- Dus, zei Lynn ongeduldig, dat lint...

- Daar mag ik niet aankomen.

- U heeft het toch zelf opgehangen?

- Nee... Dat heeft m'ne maat gedaan.

- Uw maat. Die is van de linten?

- Van der Linde. Ken je 'm?

Ze keek verveeld op de man neer.

- Waarom graaft u eigenlijk een greppel voor onze deur?

- Voor de kabeltjes, mevrouw. Voor de kabeltjes.

- En dat moet vandaag?

- Dat moet vandaag.

Hij rechtte zijn rug, keek voor en achter zich of de greppel diep genoeg was, en besloot dat het nog iets dieper kon.

- Dus vandaag, zei Lynn.

- Vandaag is het donderdag, zei de man, en op donderdag graven we.

- Is het vervelend werk?

- Waarom?

- Omdat u per se op donderdag wilt graven.

- We graven op donderdag, omdat we dan op vrijdag de kuil dicht kunnen gooien. Als we op vrijdag

gaan graven...

- Ja, ik snap het, zei Lynn. U kunt toch ook op woensdag beginnen met graven?
  - Op woensdag niet. Op woensdag doen we de dingen waar we meer dagen voor nodig hebben.
- Lynn keek of ze de collega's van de man zag. Ze kon geen andere grondwerker ontdekken.
- En daar zijn ze nu mee bezig? vroeg ze.
  - Ja. Morgenvroeg komen ze hier de kabels leggen en morgenmiddag gooi ik de kuil weer dicht.
  - En dan haalt u het lint weg?
  - Nee.

- O ja, Van der Linde, zei Lynn.

- Het is zijn werk.

- Lollig vind ik het niet, zei Lynn, maar ik begrijp dat er weinig aan te doen valt.

Ze wilde de haldeur sluiten en naar boven gaan.

- Hij kan toch bukken? zei de man.

Lynn duwde de deur verder open.

- Met z'n fiets? Nee, dat lukt niet.

- O.

Ze wilde nogmaals de deur sluiten, maar toen vroeg hij:

- Waarom heb je een rotdag?

- Het is donderdag. Donderdag is voor mij altijd een rotdag.

- O.

Afwachtend hield ze de deur open.

- Voor u niet? vroeg ze. U staat hier te graven.

- Ik ben er niet blij mee.

- En morgen moet u die kuil weer vullen met zand.

- Vrijdag is anders. Op vrijdag is het bijna weekend, dan kan ik meer hebben.

- Dat herken ik. Zo kan ik op donderdag meer hebben, omdat het woensdag is geweest.

- De woensdag, dat is pas een rotdag.

- O ja? zei Lynn geïnteresseerd.

- Halverwege de week. Dan ben ik helemaal niet blij.

- Tja... werken is nu eenmaal nodig.

- Werk je niet?

- Nee, zei Lynn.

- Werkt je man?

- Ik heb geen man.

- O.

- Ik ga maar weer eens naar boven.

- Ga je koffie zetten?

Lynn overwoog of ze de man een kop koffie zou aanbieden, maar haar zoon kwam net de hoek om fietsen.

- Daar hebben we het gedoe al, zuchtte ze.

De man hield op met graven en keek nieuwsgierig naar de straat.

Ondertussen reed de jongeman de stoep op. Hij stapte af, keek even naar de greppel en liep toen met zijn fiets aan de hand naar de deur van de fietsenstalling.

- Niks ervan! riep Lynn. Je probeert hem maar naar boven te krijgen.

- Ik maak m'n licht morgen wel, riep hij.

- Dat doe je niet. Je moet vanavond nog op pad en je hebt al een bekeuring te pakken. Ik blijf niet betalen.

- O, zei de man, zijn licht is kapot. Dat kan hij toch hier beneden repareren?

- Bemoeit u zich er alstublieft niet mee.

- Misschien is het kabeltje gebroken. Is het kabeltje gebroken? riep hij.

- Doe me 'n lol, zei Lynn. Die fiets gaat mee naar boven.

Haar zoon verdween met de fiets in de schuur. Even later kwam hij weer tevoorschijn, zonder fiets.

Lynn wilde hem de les lezen, maar hij hief bezwerend zijn handen en zei:

- Ik ga vanavond niet op de fiets. Dat stukje kan ik wel lopen.

- En morgen dan? vroeg Lynn.

- Morgen is de kuil weer dicht, zei de man.

- Zie je? zei zoonlief. Hij bukte om onder het lint door te gaan, stapte over de greppel heen en liep naar binnen, waar hij vlug de trap naar de eerste verdieping nam.

- Nog bedankt, vriend, zei Lynn.

- Graag gedaan. Maar het is toch zo? Morgen ben ik hier weg, dan kan hij makkelijk met de fiets naar boven.

- Morgen is het vrijdag, zei Lynn. Op vrijdag wil ik geen fiets in de gang hebben staan. Op donderdag kan het me niet schelen. Donderdag is toch een rotdag. Maar niet op vrijdag. Al de hele week lopen de dagen door elkaar.

- Op die manier...

- Ja, op die manier.

- En, zei hij met een ondeugende glimlach, wat doen we van het weekend?

Lynn trok meteen de deur dicht. Terwijl ze de trap op liep, hoorde ze de man roepen:

- Twee klontjes suiker en een beetje melk!

Ik wil niet eens weten, dacht ze grimmig, wat me morgen weer te wachten staat.